

године, колико је наша војска бранила освојено парче Отаџбине са Битољем, одакле су упућивана сва надања и оних у поробљеној Отаџбини, и оних који су је напустили да би је, силним жртвама, освојили и дошли својима у загрљај.

На врху смо једва могле да опстанемо од силног ветра и хладноће, који је натеривао песак у очи присутнима, да се није могло опстати дуже од десетак минути напољу.

Побратак је био толико исто скопчан са тешкоћама као и долазак. Све нас је одржавала идеја да су наши ненадмашни хероји ту проживели време од две и по године. То нам није давало одважности да дамо одушке своме осећању велике хладноће, глади и свима тешким неугодностима, којима смо били тамо изложени“.

Прослава 35-го, годишнице књижевнога рада Јелене Димитријевић, наше песникиње и приповедачице

Збиља је била дивна замисао наше женске академске омладине да приређивањем ове свечаности одаду потпуно заслужно признање нашој најстаријој књижевници, која је са мало школе све својом природном интелигенцијом и својим трудом српско име пронела широм целог света. Сретна сам што ми је пала у део та особита част да у име Друштва „Кнегиња Љубица“ а и као прауника Кнез Милојкова поздравим унуку његову.

Ево је седи у једном углу оријенталскога стила, тамо где је и душа њена научила да снива. 35 година... тридесет и пет година тихога, непрекиднога и плоднога рада једне жене, која је прва допринела много за нашу књижевност. Сретни смо што је ова књижевница не само у данима своје прве младости, дала оно, што је ретко која жена могла дати, још и сада она ради са пуно снаге и воље путујући по целоме свету. Америка, Африка, једном речи цео свет, диви се једној жени, Српкињи, која има толико велику и осетљиву словенску душу, да чак пише и снује о њима.... А Јапан је забележио њене стихове ове:

„Обновио ме је стари свет,
И духом и душом сам нова,

Прекидамо. Остало је опет враћање у свакидашњицу — зборове, посете, обичне дневне бриге.....

Ја бих још питала наше сестре које се вратише отуда: да ли им би тешко на души знајући да на Кајмакчалану Косовка девојка није могла превијати ране јунака и појити их жедне и изнурене? Где ветар кости размеће... где орао тражи плена... Али они беху јунаци и Бог им додели смрт на тој висини.

Ми можемо гледати с подножја Кајмакчалана, неке од нас — мало их је — поћи ће и на сами крш, као на хаџилук, на Свето Место. Сви ћемо, док смо живи, знати да је наше поколење народу своме завештало и тај светли спомен — те жртве. И бићемо поносни.

Подмлађено ми је биће цело,
У земљи Пагода и Храмова,
У завичају Лотоса,
Камо се смеју и сунце и трешњов цвет,
Ко људи и као Буда“.....

Видели смо њену душу, видели смо њену способност после неуморнога тридесет и петогодишњег рада. Ми јој се морамо дивити на овим способностима и пожелети је, да се ми млађи на њу угледамо, њеним трагом пођемо куражно напред, јер и она у своме животу није имала пут покривен само ружама, као и свако од нас, већ преко трња долази се до дивних ружа. Гледајмо увек напред у бољу будућност, неклонимо духом, честитајмо искрено овој жени, која је била тако јака да доживи ову славу и са чашћу може да погледа на себе и своја дела.

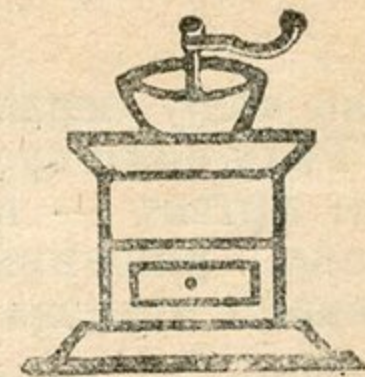
А у знак наших искрених осећања и жеље за још славнију будућност, да сви у срећи и љубави дочекамо Твоју педесетогодишњицу нека ова корпа ружа буде знак наше превелике љубави према нашој великој жени — Српкињи — књижевници. —

Добрила Главинић — Кнез Милојковић.

Изложба сликарских радова Госпођице Милене Павловић — Барили

Шеснаестог децембра 1928 године у Новинарском Клубу отворена је изложба колективних радова, госпођице Милене Павловић која и ако тако млада, по својим сликарским радозима слава у озбиљне уметнике. Нарочито нас жене очараће њена декоративна уметност. Први утисак кад погледате целокупну изложбу врло је пријатан. Потпуно вас осваја хармонија боја и укусно намештене слике. Још при улазу осваја вас „Дилбер“ који би хтео да сву пажњу на себе привуче, али ту су и друге слике већ одма недалеко од њега видите „Ветар“ једно префињено женско тело које чини утисак да се лелуја час тамо час амо — а тамо на зиду под дебелим хладом кестеновог дрвета господствено стоји једна маркиза са дивно израђеним хртом — а маркиз и маркизица са пуно осећаја стоје једно уз друго и мислиш да им из очију љубав читаш „Заседа“ па Жозефина Бекер као да је у природи гледаш „Сусрет у Мексику“ са ватреном игром, „Шехерезада“, „ouganito de la tarde“, одшевљена „Саломина Игра“ и тиха „Идила“, и све оне друге слике тако су лепе, слатке, миле љупке, да би бар једна требала да краси салон сваке од нас.

Зашто

(Творнички
жиг)

узи мају
практичне
домачице
само ПРА-
ВИ ФРАН-
КК“ - с

млином
-за каву?
Јер су се
на крају
увериле,

о да кав приправљена са ПРА-
о ВИМ ФРАНКОМ има мно-
о го уг днији укус, а поред
о тога је и јефтинија, је је
о ПРАВИ ФРАНКО“ јако из-
о дашан.